

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE FATALE KOFFER

N° 2728

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De fatale koffer

HOOFDSTUK I.

HET SPOORWEGONGELUK

Het was ongeveer zeven uur in de avond, toen de trein, die omstreeks half acht uit Sonaripur, op de grens van Nepal en Rohil Khand, was vertrokken, de stad Nepalgang naderde. De wagens waren niet druk bezet.

De treinen in India rijden meestal niet erg snel, behalve op de hoofdlijnen meer in het zuiden, maar deze trein reed toch wel bijzonder langzaam. Dat had echter zijn verklaring, want zover het oog reikte, stond het land onder water.

Nog pas een paar dagen tevoren

had er in deze streek, ten noordoosten van Sonaripur een onweer van ongekende hevigheid gewoed, dat gepaard was gegaan met ware volkbreuken. Enige rivieren, waaronder de Bheri, waren buiten hun oevers getreden, en mijlen in het rond had het gele, troebele water de akkers onder water gezet. Hier en daar waren huizen ingestort, en men maakte zelfs melding van de totale verwoesting van een paar kleinere dorpjes. Er waren ongeveer dertig mensenlevens te betreuren en er was ook veel vee verloren gegaan.

Daaraan was het waarschijnlijk toe te schrijven, dat er een aantal bestuursambtenaren waren ingestapt, die de vorige dag uit Bombay waren aangekomen, en zich van de toestand in de geteisterde streken op de hoogte wilden stellen.

Want gold in naam hier het gezag van New Dehli toch waren in het noordelijker gelegen Nepal nog tal van inlandse vorstendommen die maar een zeer losse band met de officiële regering onderhielden. De belangrijkste hiervan was Dacca, waar de Maharaja Ram Kazilbash, met als residentie Sonaripur, praktisch absoluut heerser was.

De stad had geen garnizoen, maar Ram Kazilbash daarentegen beschikte over een leger van 6.000 sterke, stoutmoedige mannen, op wie hij kon bouwen. Het was aan de regering in New Dehli bekend, dat deze legermacht over minstens 3.000 voortreffelijke geweren, en een aantal moderne mitrailleurs moest beschikken.

Er was echter nog iets anders, wat de regeringsambtenaren hierheen had gebracht.

Een paar dagen geleden namelijk was er telegrafisch bericht ontvangen uit Sonaripur, dat de Maharaja op een even geheimzinnige als brutale wijze voor een zeer groot bedrag bestolen was, en nu in een dusdanige gevaarlijke stemming was, die het ergste deed vrezen voor de rust in zijn land.

Hij had namelijk, zwerend bij al de Goden van zijn godsdienst, verklaard, dat de diefstal gepleegd was door drie Engelsen, waarvan er een, sluw vermomd, in het paleis had weten door te dringen en hem daar zelfs persoonlijk had durven tarten.

De Maharaja had de regeringsvertegenwoordiger bij zich op het paleis laten ontbieden en de ambtenaar had het raadzaam gevonden,

met het oog op de toch al zo gespannen toestand, dit verzoek niet af te slaan, maar de soldaten te volgen, die de wens van de heerser hadden overgebracht.

In de paleiszaal had hij een man ontmoet, vaal van woede en met bliksemende ogen, die hem met sidderende stem te verstaan had gegeven, dat hij rekende op zijn medewerking om de dief op te sporen.

Deze had beslist een paard nodig gehad om de buit te verslepen, want die zou te zwaar geweest zijn, zelfs voor een sterke kerel.

De man had het verhaal zwijgend aangehoord en hij voelde zich weinig op zijn gemak, want hij had direct begrepen, dat alles in het werk moest worden gesteld om de Maharaja weer in het bezit te stellen van wat men van hem had gestolen.

Het kwam hem echter raadselachtig voor, hoe in deze weinig bereisde streek, in een van de noordelijkste provincies van India, drie Engelsen verzeild konden zijn geraakt en hij had ook de stellige indruk gekregen, dat Ram Kazilbash hem enkele onderdelen verzweeg en meer van de zaak wist dan hij wilde loslaten.

Hij kon of wilde alleen vertellen, dat de brutale dief in het bezit moest zijn geweest van een of ander bedwelmend middel, want in het paleis waren de volgende ochtend niet minder dan zes paleiswachters bedwemd teruggevonden, waaruit zij pas een volle dag later weer ontwaakten.

De Maharaja zelf had een gesprek gevoerd met de dief, die zich als Indiër vermomd had, maar over de aard van dat gesprek scheen hij zich niet te willen uitlaten.

Hij vertelde alleen, dat de Indiër zich plotseling had ontpopt als een Europeaan en hem met de revolver in de vuist in bedwang had gehouden, terwijl een helper, een man van reusachtige lichaamsbouw, door een

raam naar binnen klauterde, hem, de heerser, bond en knevelde en daarna de brutale rover hielp bij het inpakken van een grote hoeveelheid gouden voorwerpen en juwelen.

De dieven waren door het raam ontkomen en pas een half uur later slaagde de Maharaja er in, de doek uit zijn mond te krijgen en luidkeels om hulp te roepen.

Men begon direkt aan de achtervolging van de brutale dieven, maar er was geen spoor meer van hen te ontdekken: zij hadden blijkbaar een veilige schuilplaats weten te bereiken.

De consul had niet beter weten te doen dan dit hele verhaal direkt door te seinen, want de Maharaja van Dacca was niet de eerste de beste en men deed er verstandig aan, hem zoveel mogelijk te ontzien.

Zeker, hij zou geen opstand beginnen, omdat een Engelsman hem beroofd had van sieraden en gemunt goud ter waarde van meer dan 30.000 pond sterling, maar zijn humeur zou er in ieder geval niet op verbeteren, en zelfs dat was gevaarlijk in de huidige omstandigheden.

Ook om deze reden dus waren er uit New Delhi enige regeringsmannen overgekomen, vergezeld van een paar detektives.

De heren hadden de dag te voren een bezoek gebracht aan de Maharaja en uit zijn mond nogmaals het hele relaas van de diefstal gehoord.

De mannen dachten ook aan het andere deel van hun taak, dat bestond in het opnemen van de schade, door de overstroming veroorzaakt.

Zij hadden gezamenlijk plaats genomen in een coupé eerste klasse en in een andere coupé van dezelfde wagon zaten drie Engelse reizigers, in gezelschap van een jonge vrouw, met een bijna blank gezicht, maar die niettemin door de gloed van haar prachtige, zeldzaam grote ogen en

door de overvloed van blauwzwart haar verried, dat zij een Indische was.

Haar drie metgezellen waren gekleed als toerist en het was duidelijk aan hun kleding te zien, dat zij geen salontoeristen waren, want de leren beenkappen waren bekrast, de Norfolk's waren gescheurd en weer gelapt, de vilthoeden droegen maar al te duidelijk de sporen van een langdurig gebruik.

Zij waren de enigen in de coupé, die met de overige compartimenten geen verbinding had, en hadden al geruime tijd gezwegen, toen de jongeman met de koffer op zachte toon begon:

— Ik zou graag willen, dat wij enige uren verder waren, Edward, bijvoorbeeld in Lucknow, een grote stad, waar wij gelegenheid in overvloed zullen hebben om...

Een snelle wenk van de man aan het portier legde hem het zwijgen op.

En zacht en vlug kwam het over de lippen van de oudste van de drie mannen, terwijl hij Frans sprak:

— Spreek er niet over. Zij hoeft het nog niet te weten, als het niet noodzakelijk is. Het is niet iets om zo bijzonder trots op te zijn, weet je. Bovendien...

— Denk je, dat Sherah je verraden zou, als zij het wist?

— Nee, ik zou er wel bijna op durven zweren, dat zij dat niet zou doen.

— Dat kun je ook wel gerust doen, want ik weet wel zeker, dat zij zich eerder de tong zou afbijten, dan je te verraden, al had je die bruine woesteling zijn kop afgeslagen, zijn paleis in brand gestoken en de hele harem bij opbod en tegen courante betaling verkocht.

De man aan het portier maakte een kort gebaar, dat heel veel kon betekenen en wierp een vluchtige

blik op de knappe vrouw, die tegenover hem zat.

Het leek wel alsof zij iets bleker was dan net, en haar zwarte ogen leken omfloersd te zijn, en staarden met een raadselachtige uitdrukking door het half geopende portierraampje over de ondergelopen vlakten.

De trein was nog op ongeveer een kwartier rijden van Nepalgang, en had de snelheid enigszins moeten vergroten, om de flauwe helling te overwinnen, die leidde naar een houten brug, waarvan de pijlers op steenen fundamenten rustten.

De brug was klein, nauwelijks vijf meter lang, en had oorspronkelijk een smal zijriviertje van de Bheri overspannen dat echter voortstroomde in een vrij diepe kloof, zodat het echt nodig was geweest, daar een

brug te bouwen.

De lokomotief was juist op de brug, toen er plotseling een vreselijk gekraak klonk.

Het volgende speelde zich in enkele sekonden af. De lokomotief leek voorover te duiken, en stortte toen van een hoogte van twintig meter omlaag, de stoker met zich meesleurend, die letterlijk werd plat gedrukt. De tender en de bagagewagen volgden, maar de koppeling brak af, en de andere wagens bleven op de spoordijk.

Door de schok echter schoven enkele van de oude, slecht onderhouden wagens als lucifersdoosjes in elkaar, onder een oorverdovend gekraak, dat mijnen in de omtrek te horen was.

HOOFDSTUK II.

DE FATALE KOFFER

Een ogenblik, nauwelijks een paar sekonden, bleef het doodstil na dit plotselinge lawaai; het was alsof het noodlot even adem haalde...

Toen barstte er een hartverscheurend gekerm los van de zwaargewonden, die tussen de versplinterde wagendelen beklemd zaten.

Woest werden de portieren open-gesmeten en waar zij dicht geklemd zaten, daar verbrijzelden de dodelijk verschrikte reizigers in hun waanzinnige angst met de blote vuist de ruiten, en verwondden zich op deze manier bloedig. Hier en daar kropen, half versuft, reizigers uit het wrak van de trein te voorschijn, en wil-

den hun heil zoeken in de vlucht.

Maar overal was water, alleen maar water.

De spoordijk stak maar een paar decimeters boven de omringende watervlakte uit, waarvan het peil iedere dag maar enige duim zakte. Men zou pas een droog gedeelte vinden in de onmiddellijke omgeving van Nepalgang, dat op een hoogvlakte gelegen is.

De ongedeerde reizigers liepen jammerend over de spoordijk.

Van de treinconducteurs was er een licht gewond, de anderen waren met de schrik vrijgekomen, en renden direkt langs de treeplanken van

de heel gebleven wagons, om de reizigers gerust te stellen.

Een voorlopig onderzoek bracht aan het licht, dat een van de pijlers van de brug gedeeltelijk door de woedende stroom was vernield, wat men onder water niet had kunnen zien, en het gewicht van de lokomotief onmogelijk had kunnen dragen.

Van de ambtenaren was er een tamelijk ernstig gewond, de anderen waren er met wat schrammen afgekomen.

De coupé echter, waarin de vier Engelse reizigers hadden gezeten, had zwaar te lijden gehad en was bijna volkomen versplinterd.

De hele wagon helde in een hoek van vijf en veertig graden over, en het achterste gedeelte was zover opgetild door de volgende wagon, die er zich onder had geschoven, dat de buffers bijna vijf meter boven de wateroppervlakte uitstaken. En juist in dit achterste gedeelte hadden de vier reizigers gezeten.

De jonge vrouw, de reus en de reiziger in de hoekplaats bij het portier waren door elkaar gesmeten, en toen als het ware door de dunne tussenwand heengedrukt, die de coupés van elkaar scheidt. Half versuft waren zij blijven liggen, duizelig door de val.

Het toneel van verschrikking werd nog verergerd door de omstandigheid dat het intussen donker was geworden. Gelukkig brandden de lichten in de trein nog niet, op enkele uitzonderingen na, anders zouden de gevolgen van de ramp zeker niet te overzien zijn geweest. Het duurde tamelijk lang, alvorens de paniek, die zich van de reizigers had meester gemaakt, enigszins bedaard was, maar toen werd ook direkt een begin gemaakt met het reddingswerk.

Men wist heel precies hoeveel mensen er in de trein hadden ge-

zeten, en het duurde dus niet lang, voordat men geconstateerd had, dat twee Europeanen vermist werden; waarschijnlijk lagen de ongelukkigen te midden van de versplinterde overblijfselen van de tweede personenwagen, die het ergst te lijden had gehad, en als een lege eierdop was samengedrukt. In deze wagon had ook, in de andere afdelingen, een twintigtal Indiërs gezeten, en acht van hen waren letterlijk vermorzeld, terwijl er even zoveel zwaar gewond waren.

Er werden kaarslantaarns te voorschijn gehaald, want het werd snel donker, en bij het licht daarvan begon men, zo goed en zo kwaad als het ging, het reddingswerk.

Gelukkig was de telegraafleiding niet gestoord, en een van de conducteurs zag kans een telegram te verzenden naar Nepalgang, waarin dringend om hulp werd verzocht.

Tot de eersten, die uit hun benarde positie bevrijd werden, behoorden drie van de vier reizigers, die wij net beschreven hebben. Men legde hen voorlopig, menende dat zij zwaar gewond waren, naast de vernielde trein, tussen de rails, en ging toen verder, om de wanhopig jammerende, beklemden reizigers uit hun benarde toestand te bevrijden.

Zagen en bijlen werden aangedragen en het duurde niet lang, of de dappersten, die de eerste schrik al te boven waren gekomen, hadden zich aan het werk gezet om de slachtoffers te bevrijden.

De officiële functionarissen gaven het goede voorbeeld en liepen, gewapend met fakkels, lantaarns, zagen en bijlen van wagon tot wagon, om te zien, of hun hulp nog kon baten. Hier zaagden zij een planken vloer stuk, om een man te bevrijden, die tot aan zijn middel zat vastgeklemd, daar moesten zij een zoldering met hun bijlen stukslaan, om

een ander te bereiken, die reeds half gestikt was.

Eindelijk bereikten zij de wagon, waarin ook zijzelf hadden gezeten. Zoals gezegd, stond de achterste helft van de lange wagon bijna recht overeind en werd gesteund door de volgende wagon. Het was een vreemd en angstwekkend gezicht, de wagen in deze toestand te zien.

Eerst werd het gedeelte onderzocht, dat op de rails was blijven staan, waar men slechts één enkele Indiër vond, met een onbetekend schaafwondje aan de duim, die echter half gek van angst bleek te zijn en slechts met de grootste moeite uit de coupé kon worden verwijderd.

Het viel echter moeilijker het overeind staande gedeelte van de wagon te doorzoeken. Daarvoor was het nodig langs de treeplank omhoog te klauteren en de portierraamen te gebruiken als de treden van een ladder. De jongste en vlugste van de beide rechercheurs werd met dit gevaarlijke werk belast.

Men hield twee lantaarns zo hoog mogelijk op, om hem bij te lichten, want het was nu bijna volkomen donker. De detektive stak een bijl in zijn gordel, hees zich op de treeplank omhoog en begon zijn moeilijke tocht.

Hij klom door een gat naar binnen en even later stak hij, niet zonder moeite, een zwaargewonde, rijk geklede Indiër door het portierraam naar buiten. Degenen die op de spoordijk waren blijven staan, konden de ongelukkige net pakken, en legden hem voorzichtig tussen de rails neer.

De detektive klauterde weer naar buiten en hees zich op aan de koperen stangen, tot hij het volgende portierraam bereiken kon. Hij had er net zijn voet op gezet en trok zich op, toen hij een zachte kreet slaakte

en verwonderd in dezelfde houding bleef hangen.

Hij had even naar boven gekeken en zag, hoe een doodsbleek gezicht uit het laatste portierraampje naar buiten scheen te kijken. Het gezicht hing als het ware in de hoek van het portierraam en de ogen keken zonder iets te zien. Op het voorhoofd was een donkere plek zichtbaar en een zwarte streep liep dwars van die plek over het gezicht tot aan de kin.

De detektive aarzelde niet langer, maar zette zijn tocht voort, na een blik te hebben geworpen in de lege coupé, die hij net voorbijkwam.

Zich stevig vastklemmend aan de koperen steunstangen, bereikte hij tenslotte de bewusteloze passagier, die daar op zo'n vreemde manier half uit het portierraam hing.

Aan de zijkant van het voorhoofd was een bloedige plek zichtbaar, maar de detektive zag onmiddellijk dat de wonde niet dodelijk was en dat deze man alleen bewusteloos was, tenzij hij op een andere, nog onbekende manier dodelijk gewond was.

Niet zonder moeite wist hij zijn elektrische zaklantaarn uit zijn zak te halen, drukte op het knopje en liet het schijnsel in het binnenste van de coupé vallen.

De jongeman bleek daar alleen te zijn. De wand tegenover hem was volkomen verbrijzeld. Hij hing in half knielende houding schuin tegen het portier.

Maar plotseling bleef het oog van de detektive met een starende uitdrukking rusten op een voorwerp, dat de bewusteloze man met één hand stijf omklemd hield.

Het was het handvat van een zwaar juchtlere koffer, waarvan een kant gedeeltelijk was open gereden door een scherp stuk ijzer, dat van een van de zijkanten van de

wagon naar binnen was gedrongen en de koffer als met een mes had opgehaald.

Op de bank waarop de koffer rustte, lagen enige glinsterende voorwerpjes; het waren juwelen ringen, ringen, goudstukken en losse diamanten.

Wel een halve minuut bleef de detektive verstomd toekijken en toen barstte hij uit:

— Voor den drommel, laat men mij nooit meer zeggen, dat er geen toeval bestaat. Dat goudgeld is van de Maharaja van Dacca. Voor de ringen en diamanten geldt hetzelfde, en de man, die die tas zo krampachtig blijft vasthouden, is een van de dieven.

Hij hief, na zijn lantaarn weer in zijn zak te hebben gestoken, het hoofd van de bewusteloze reiziger iets op, tilde een van de oogleden op, bromde iets in zichzelf en klom toen zo snel mogelijk weer naar beneden.

Hij nam zijn collega terzijde, die verbaasd en ongeduldig had toegekeken en fluisterde hem haastig een paar woorden in het oor, die de politieman een nauwelijks onderdrukte kreet van verwondering en blijdschap ontlokten.

Toen wendde de detektive, die de onderzoekingsstocht gedaan had, zich tot een conducteur, die met zijn lantaarn dichterbij kwam en vroeg om touw en katrol, of anders een zware ijzeren ring, of iets dergelijks, om een ernstige gewonde uit de achterste coupé van de overeindstaande wagon te bevrijden.

Uit de bagagewagon werd een lang, stevig touw te voorschijn gebracht en bij gebrek aan een hijsblok zou men een zware gegoten ijzeren ring gebruiken, die eigenlijk niets anders was dan een schakel van een van de verbindingskettingen tussen twee wagons, die bij de botsing gebroken waren.

Met een en ander beladen, klauterde de detektive weer naar boven, maakte met zorg de ijzeren ring vast aan een van de steunstangen van de wagon en wenkte toen zijn collega, die op zijn beurt naar boven klauterde.

Zijn collega klom naar binnen, maakte het touw om het lichaam van de bewusteloze man vast waarna het voorzichtig naar buiten getild en neergelaten werd aan het touw, dat de mannen die beneden stonden, voorzichtig vierden.

En na de bewusteloze man volgde de koffer, die de detektive slechts met moeite uit zijn vingers had kunnen losmaken...

Juist toen de bewusteloze reiziger voorzichtig tussen de rails was neergelegd, naderde aan de andere kant van de half ingestorte houten brug, een hulp trein uit Nepal gang, bestaande uit een lokomotief en twee wagons.

Onmiddellijk stapten enige personen uit deze trein, voorzien van lantaarns en helder brandende fakkels en, voorafgegaan door een baardig heer, die een tas droeg en die zich gauw ontpopte als een arts.

Met behulp van ladders en planken werd snel een noodbrug gelegd en op deze manier werd de verbinding tussen de beide oevers weer hersteld.

Haastig begon men met het overdragen van de gewonden, zij die er het ergst aan toe waren, het eerst. Zij werden voorzichtig in de wagons van de hulp trein getild, waarvan enige compartimenten voor het vervoer van gewonden waren ingericht.

De reizigers die in het donker hun bagage uit de bagagewagen van de verongelukte trein hadden gehaald, voor zover dat tenminste nog mogelijk was, stapten in de voorste wagons van de hulp trein en wachtten nu geduldig, tot het overbrengen

van de zwaargewonden en doden zou zijn afgelopen.

Maar met de hulp trein waren ook twee politiemannen meegekomen, die dadelijk door een van de detectives terzijde werden genomen en op de hoogte werden gebracht van de vreemde ontdekking, die net was gedaan in de laatste coupé van de overeind staande wagon.

Hij bracht de twee mannen vervolgens naar de plek, waar de jonge blonde man nog altijd met gesloten ogen bewusteloos op de grond lag en zei op fluisterende toon :

— Er is natuurlijk geen twijfel mogelijk, heren, of wij hebben hier de dief, of een van de dieven, die enige dagen geleden de Maharaja van Dacca op zo'n brutale manier heeft bestolen, te pakken. Daarginds staat de koffer, die door mijn collega wordt bewaakt en de gouden ropijen daarin zijn zonder enige twijfel afkomstig uit de schatkamer van het paleis in Sonaripur.

De politiemannen bogen zich nieuwsgierig over de gewonde en wisselden op fluisterende toon enige woorden met elkaar, toen zij hierin gestoord werden door de arts, die haastig met zijn verbandkist kwam aanlopen, gevolgd door een verpleegster.

— Wat is er met deze man? vroeg de dokter, toen hij in de gewonde een Europeaan herkende.

— Een hoofdwond, dokter, antwoordde een van de beampten, die met de hulp trein waren meegekomen. U kunt u zelf overtuigen. Denkt u dat het ernstig is?

De dokter kwam naderbij, wenkte een van de fakkeldragers, streek het dikke, blonde haar van het voorhoofd, reinigde de wond, onderzocht deze even en zei toen op geruststellende toon :

— Een beetje bloedverlies en dat is alles. Er zijn geen beenderen ver-

brijzeld, het is alleen een diepe vleeswond. Een kwestie van een paar dagen. Mannen, u kunt deze gewonde naar onze trein overbrengen.

Er kwamen al enige dragers naderbij, toen de detective, die de ontdekking had gedaan en wiens naam Nox was, tussenbeide kwam en glimlachend zei :

— Neem mij niet kwalijk, dokter, ik zou graag willen, dat u dat werk aan ons zou overlaten. Ik verlies deze man liever niet meer uit het oog, voor hij veilig en wel... naar de ziekenzaal van de gevangenis in Nepalgang is overgebracht.

— Wat wilt u daarmee zeggen? Is deze jongeman dan een misdadiger?

— Hij is een van de dieven, die zijn binnengedrongen in het paleis van de Maharaja van Dacca, en hem hebben bestolen, dokter.

— U moet natuurlijk doen wat uw plicht u voorschrijft, maar als ik ooit iemand gezien heb, die totaal niet leek op een misdadiger, dan is het wel deze jongeman.

Nox vergenoegde er zich mee, de schouders op te halen en gaf toen een wenk aan de twee politiemannen, die de gewonde voorzichtig opnamen en hem langs de rails, vervolgens over de hulpbrug, naar een van de afdelingen van de wachtende trein brachten, waar zij naast hem plaats namen.

Maar zij waren heel voorzichtig, deze heren van de politie, en daar zij van oordeel waren, met een even stoutmoedig als slim man te doen te hebben, zo sloten zij zijn polsen in de boeien, die een van hen bij toeval bij zich bleek te hebben.

Toen dit gebeurd was, had men de drie reisgenoten van de blonde jongeman al naar de hulp trein overgebracht, waar men hen had neergelegd op de houten banken van een van de coupés in een andere wagon

dan die, waarin de man vervoerd werd, die van dit ogenblik af als een arrestant beschouwd werd.

Langzamerhand kwamen zij uit hun versuffing bij, maar het zou pas ruim een kwartier later zijn, toen de langzaam rijdende hulp trein het station van Nepalgang al naderde, toen de oudste van hen helemaal uit zijn verdoving ontwaakte, de ogen opende, met een verwilderde blik om zich heen keek, en zich toen met moeite oprichtte.

Hij wreef zich een paar keer met de hand over het voorhoofd, als om zijn gedachten te verzamelen, en liet toen zijn blikken rusten op de overige personen, die zich in de coupé bevonden.

Het waren er maar drie, behalve zijn reisgenoten en zij hadden het korte traject staande moeten afleggen, daar de twee wagons overvol waren en men de banken had nodig gehad voor het overbrengen van de gewonden.

Een van deze drie mannen was de dokter.

Net toen de trein het station binnenreed, waar alles in rep en roer was, ontwaakten ook zijn beide reisgenoten uit hun bewusteloosheid. Aan het station was alles al in gereedheid gebracht om de slachtoffers van de spoorwegramp te ontvangen.

Het voorlopig reddingswerk had een paar uren in beslag genomen en het was al ver na middernacht, toen men begon met het uitladen van de gewonden en doden.

Op het ogenblik dat de man met de grijze ogen wilde uitstappen, voelde hij zich aan zijn mouw trekken door zijn reusachtig metgezel, die op zachte toon vroeg:

— Waar is mijnheer Brand toch, Mylord? Hij zal toch... hij zal toch niet dood zijn?

— Ik zal er mij direkt van overtuigen, James, luidde het antwoord.

Laten wij dadelijk een onderzoek gaan instellen.

Hij reikte de jonge Hindoese vrouw de hand, om haar bij het uitstappen behulpzaam te zijn en een ogenblik later stonden zij op het smalle perron, waar de geredde reizigers opgewonden door elkaar liepen, zoekende naar bagage, die in de verwarring was weggeraakt.

Hij wilde net op een reiziger toelopen, die hij zich herinnerde in de verongelukte trein te hebben gezien en die zelfs geen schram had opgelopen, toen hij plotseling bleef staan, en zijn metgezel bij de arm greep.

Zijn ogen waren strak gevestigd op een kleine groep, die haastig naar de uitgang van het station liep.

Het midden van deze groep werd gevormd door een draagbaar, waarop het lichaam van een jongeman lag uitgestrekt, wiens hoofd verbonden was.

De baar werd gedragen door twee Hindoes en was omgeven door een achttal mannen, waarvan twee in de uniform van politieagenten, reusachtige Indiërs, in het wit gekleed, met de gummiknuppel op de heup.

Een van de mannen droeg een koffer, waaromheen gedeeltelijk een stevige lap was heengeknoopt, maar dat de reiziger niettemin direkt herkende: het was de koffer van de blonde, jongeman, die bij hen had gezeten.

Toen de kleine groep de uitgang bijna had bereikt, liep hij snel op de man toe, die de koffer droeg, en vroeg, terwijl hij zijn ontroering wist te verbergen:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, ik meen dat ik de jongeman, die u daar vervoert, in de trein heb ontmoet, waar ik kennis met hem maakte. Hij is toch niet ernstig gewond?

— Het heeft weinig om het lijf, mijnheer, antwoordde de politieman

schouderophalend.

— Waar brengt u hem heen, als ik vragen mag? Zeker naar een ziekenhuis?

— Zo is het inderdaad, mijnheer, maar naar een ziekenhuis van de

gevangenis, antwoordde Nox, want hij was het, terwijl een glimlach op zijn lippen speelde. Wij hebben namelijk de dief beet, die de Maharaja van Dacca bestolen heeft.

HOOFDSTUK III.

EEN VERKLARING

Het volgende ogenblik was de jonge, blonde man in een politieauto getild, die telefonisch was opgeroepen. Nox en drie anderen stapten ook in, en de wagen verdween in de duisternis, toen de reiziger nog altijd op dezelfde plek stond, onbewegelijk, met bleek gezicht en met gebalde vuisten.

Hij hief echter met een ruk het hoofd op, toen hij een zachte aanraking op zijn arm voelde.

De Hindoese vrouw stond naast hem, en keek hem met haar glanzende zwarte ogen angstig vragend aan.

— Bracht men daar uw vriend weg, Sahib, de man, die dus ook mijn vriend is? Is hij zwaar gewond?

— Nee, Sherah, de wond heeft gelukkig niet veel te betekenen.

— Maar waarom hebt u hem dan niet opgeëist? Waarom hebt u niet gezegd dat u zijn vriend bent, en dat u hem zelf wilt verplegen?

— Dat kon ik in de gegeven omstandigheden niet, Sherah. Misschien begrijp je dat later, misschien ook wel heel gauw. Ik geloof, dat onze wegen zich hier zullen scheiden, Sherah. Ik heb belangrijke zaken te regelen, hele ernstige, en het is beter, dat ik ze alléén verricht.

— U wilt mij hier alleen laten, Sahib? U trekt uw handen van mij af? Heb ik u beledigd?

— O, geloof dat toch niet, Sherah, antwoordde de andere, terwijl hij haastig een van haar handen greep. Hoe zou je me hebben kunnen beledigen? Maar ik herhaal, ik verkeer nu in omstandigheden die de toestand heel gevaarlijk zouden maken, wanneer je nu bij mij bleef.

— Durft u geen vertrouwen in mij stellen, Sahib? Denkt u, dat ik u tot last zal zijn? Denkt u, dat ik u niet van dienst zou kunnen zijn? Wilt u mij niet zeggen, waarom die agenten uw vriend wegbrachten?

— Hoe, je hebt gezien?

— Ja, Sahib, ik heb het gezien, antwoordde de jonge Hindoese eenvoudig. Men brengt uw vriend naar de gevangenis; een van die mensen droeg de koffer, dat hij bij zich had, en dat hij zo zorgvuldig scheen te bewaken. Wilt u mij nu nog niet in vertrouwen nemen?

— Ik zal je alles vertellen, Sherah, en dan zult je zelf begrijpen, dat onze wegen zich in deze stad moeten scheiden. Je bent nu in betrekkelijke veiligheid voor de Maharaja; je kunt met een trein verder reizen en aan zijn wraak ontkomen; je zult in

India nog wel bloedverwanten hebben, die niet zo wreed zullen zijn, je naar die bloeddorstige heerser terug te sturen.

Sherah huiverde en maakte als onwillekeurig een smekend gebaar, maar zij zei niets en liet zich zonder een woord te spreken, door haar metgezel wegvoeren, nadat deze de reus een wenk had gegeven, die het hele voorval maar oppervlakkig had kunnen zien, daar hij zich bezig had gehouden met de bagage, die uit de ramp was gered.

Het drietal verliet het station en had al geruime tijd zwijgend voortgelopen, toen de oudste van de twee mannen wees naar een moskee, waarbij een brede zuilengaanderij zich aansloot.

— Daarginds, zei hij alleen maar.

Zij richtten hun schreden naar de gaanderij en liepen haar halverwege uit. Zij waren hier volkomen alleen en geen luisteraar zou hen hier kunnen storen.

Toen begon de oudste van de twee mannen op ernstige toon:

— Luister, Sherah. Mijn persoonlijkheid en die van mijn beide vrienden is tot dusverre een geheim voor je geweest, en ik had die ook voor je geheim willen houden, totdat je volkomen in veiligheid zou zijn geweest, maar de omstandigheden dwingen mij er nu toe je alles te vertellen. De Maharaja van Dacca, wiens lievelingsvrouw je tot voor korte tijd was, is enige dagen geleden voor een heel groot bedrag bestolen. Ik was de dief.

Het bleef gedurende enige ogenblikken stil onder het door kunstig bewerkte zuilen gedragen dak van de gaanderij en men hoorde niets als de snelle ademhaling van de jonge vrouw.

Toen ging de man verder:

— Ik wil mij beslist niet beter voordoen dan ik ben. Denk niet, dat

ik hem beroofde, alleen om mij te wreken wegens de martelingen in de torenkamer, die hij mij en ook jou heeft laten ondergaan, omdat hij, volkomen ten onrechte en door een lage schurk aangestoot, een schuldige verstandhouding tussen ons vermoedde. Ik nam het geld gewoon om mijzelf te verrijken. Of nee, nu geloof ik dat ik mij zelf te kort doe. Ik nam het geld niet voor mij zelf, maar om anderen rijker, of als je wilt, minder ellendig arm te maken. In mijn land, Sherah, word ik gevreesd en vervolgd, want ik stal vele miljoenen. Ik stal goud en zilver, diamanten en parels, waar en wanneer ik kon. Op verscheidene punten van de aardbol heb ik mijn schatkamers ingericht, alleen bekend aan mij en mijn beide trouwe vrienden. In Londen zoekt de politie al jaren naar mij, en er staat een prijs van 2.000 pond sterling op mijn hoofd. Men noemt mij Lord Lister of John Raffles, de Grote Onbekende. En tot dusverre bleef ik ook steeds onbekend voor degenen, die jacht op mij maakten. Het geld, dat ik stal, dat besteedde ik om onrechtvaardigen en schurken te straffen, om gebrekken en ongelukkigen te steunen. Honderdduizenden gingen door mijn vingers, van duizenden heb ik het bestaan wat lichter en wat dragelijker kunnen maken. Je mag nu over mij oordelen.

Weer bleef het lang stil en de grijze ogen van John Raffles waren met een uitdrukking van angstige afwachting op het gezicht van de knappe Hindoese gericht.

Eindelijk kwam het antwoord, dat met bevende, onzekere stem werd gegeven:

— Vraag mij niet om u te vonnissen, Sahib. Ik kan het niet. Ik ben bevooroordeeld. U hebt mij het leven gered, tot drie keer toe binnen enkele dagen en ik zou een oordeel

over uw daden vellen? U hebt u in de martelkamer, waarin mijn meester mij met u had opgesloten, voor mij willen opofferen en daarbij zelfs de afschuwelijkste pijnen geleden; u hebt een tijger alleen met uw mes aangevallen, om mij aan zijn klauwen te ontrukken; u hebt mij gered uit de handen van de soldaten van Ram Kazilbash, die mij meedogenloos ter dood zouden hebben gebracht, als ze mij hadden kunnen vinden. En bovendien, ik heb... nee, ik kan het niet zeggen.

Sherah bedekte het gezicht met de handen en een siddering liep over haar hele lichaam. Toen hernam zij, nauwelijks hoorbaar:

— Ik wil en ik kan geen oordeel over u vellen. Het is onmogelijk dat u een slecht mens bent. Nee, ik wil voor de Goden zweren, dat u het niet bent. Slechte mensen doen niet wat u gedaan hebt. U kende mij niet en toch hebt u de vreselijkste martelingen om mijnentwille doorstaan. Dat is alles, waarmee ik rekening wil houden. En nu zeg ik u dit. Uw vriend verkeert in gevaar; ik verlaat u niet, alvorens hij weer in vrijheid is. Ik klamp mij aan u vast, totdat ik uit uw mond de toestemming heb verkregen, om u te mogen helpen.

— Dat offer kan ik onmogelijk aanvaarden, Sherah. Vergeet niet, dat de Maharaja heel machtig is en dat zijn spionnen, als deze zaak ruchtbaar wordt, gauw genoeg je verblijf hier zullen hebben ontdekt. Ik heb hem in zijn eigen paleis beleidigd, hij moet weten, dat ik je bescherm en hij zal mij dodelijk willen treffen door het jou te doen. Ik kan het niet toestaan, dat je je in gevaar begeeft voor mij.

— En als ik het u smee, Sahib? Als ik hier op mijn knieën zink en u bezweer, mij niet te verstoten en mij samen met u te laten proberen

uw vriend te bevrijden? Als ik uw slavin, uw dienaress wil zijn?

De jonge vrouw had de daad bij het woord gevoegd en was op de marmeren vloer van de gaanderij neergeknield, maar Raffles had haar trillende handen gegrepen en hief haar snel weer op, terwijl hij op hese toon zei:

— Doe dat niet, Sherah, ik bezweer het je. Je kunt niet de slavin zijn van een man, die in zijn eigen land en ook hier als een misdadiger vervolgd wordt.

— U verjaagt mij dus? smeekte Sherah op klagende toon, terwijl de tranen haar uit de ogen stroomden en zij doodsbleek tegen een van de pilaren leunde. Dan blijft mij niets anders over, Sahib, dan de dood te zoeken, die mij rust en verlossing zal brengen.

— Blijf, Sherah! Weg met die onzinnige ideeën! Wanneer je bij mij wilt blijven, totdat alle gevaar geweken is, dan... dan neem ik je aanbod aan en ik dank je er voor. Je hebt door wat je net gezegd hebt, mij al meer dan de helft vergoed van wat ik voor je doen kon. Niet talrijk zijn degenen, die John Raffles niet vol verachting de rug zouden toekeren, zodra hij hun zijn ware aard onthuld had. Ik aanvaard dus je hulp, Sherah, wij zullen bij elkaar blijven, totdat ik mijn vriend heb kunnen redden, die op zo'n noodlottige manier in de handen van onze vijanden is geraakt. Wij zullen dus samen werken, Sherah, en met de hulp van die brave kerel daarginds, zullen wij er pertinent in slagen, mijn trouwe vriend te redden uit de handen van onze vijanden, de politie.

— U kunt op mij rekenen, Sahib, en al zou het mijn leven kosten als ik wist, dat ik er u slechts mee van dienst kon zijn.

HOOFDSTUK IV.

DE DIEFSTAL IN HET PALEIS VAN SONARIPUR

Wel zelden had in Nepalgang een zaak zoveel opzien gebaard als de toevallige ontdekking van een van de bedrivers van de brutale diefstal in het paleis van de Maharaja van Dacca.

De kranten stonden er vol van en probeerden elkaar een vlieg af te vangen bij het melden van nieuwe bijzonderheden.

Allereerst werd bericht dat de jonge blonde man, nauwelijks een uur nadat hij naar de ziekenzaal van de gevangenis was overgebracht, uit zijn bewusteloosheid ontwaakt was, en dat zijn toestand snel vooruit ging. Zodra hij daartoe in staat was, was hij ondervraagd, maar tot dusverre had hij beslist geweigerd een verklaring te geven van de omstandigheid, dat hij een koffer bij zich had, met gouden en zilveren voorwerpen er in, die zonder de minste twijfel hadden toebehoord aan de Maharaja van Dacca. En toch had ontkennen weinig zin, daarvoor spraken de feiten te duidelijk.

Men had de gevangene nog niet voor de rechtercommissaris kunnen voeren, want dat liet zijn toestand nog niet toe.

Hij lag met drie andere gevangenen, allemaal zwaar ziek, in een vrij grote, door drie ramen verlichte ziekenzaal, alle met vuistdikke tralies, en bijna twee meter boven de vloer aangebracht. Daar deze zaal bovendien op de bovenste verdieping van de gevangenis lag, kon iedere poging tot ontsnapping wel van te voren

als mislukt worden beschouwd.

Het spreekt vanzelf dat men direkt de Maharaja van Dacca gewaarschuwd had en een van de politiemannen was met enige van de gestolen kunstvoorwerpen naar de residentie van Ram Kazilbash vertrokken waar deze ze onmiddellijk had herkend als afkomstig te zijn uit zijn particuliere schatten.

Een ogenblik had men er over gedacht, de Maharaja als getuige te dagvaarden, maar men had dit bij nader inzien nagelaten, daar men de machtige heerser niet met zo'n verzoek aan boord durfde komen.

Er werd dus al overwogen de zaak naar een ander gerechtshof te verwijzen, in de buurt van Sonaripur, toen de Maharaja de knoop doorhakte en tot grote vreugde van de politieautoriteiten in Nepalgang verklaarde, dat hij als getuige gehoord wenste te worden.

Er waren er niet velen, die begrepen waarom Ram Kazilbash dit deed, aangezien dit hem ver buiten zijn residentie zou voeren, een feit dat zich sedert mensengeheugenis niet had voorgedaan, maar onder die weinigen bevond zich John Raffles.

Hij had direkt begrepen, dat de Maharaja van Dacca de hoop en de verwachting koesterde in Nepalgang niet alleen de dief terug te vinden, die nu gewond in de gevangenis lag, maar ook zijn medeplichtigen, en tenslotte misschien de rampzalige favorite Sherah, op wie hij zijn

wraak zou willen koelen.

En zo was op een goede dag de machtige vorst met een groot gevolg per extra-trein naar Nepalgang vertrokken en was hij aan het station afgehaald door niemand minder dan de opperrechter in hoogst eigen persoon met een grote dure auto.

Hij was onmiddellijk bij de gewonde gebracht, maar hij moest direct verklaren, in hem niet een van de mannen te herkennen, die hem in zijn eigen schatkamer overvallen, gebonden en gekneveld hadden, ofschoon hij hier dadelijk aan toevoegde, dat de indringers zich als Hindoes vermomd hadden.

Nog jaren daarna herinnerden de voorzichtige regeringspersonen zich met afgrijzen het antwoord, dat de gewonde gevangene had gegeven op de vraag, of hij de getuige herkende.

Dat antwoord had namelijk geluid:

— Ik ben mij niet bewust, dat ik dit ongunstige apentronie ooit eerder heb gezien.

Het antwoord werd alleen weergegeven door de twee bladen in Nepalgang, die steeds hadden aangedrongen op een krachtige houding van de regering tegenover de weerspannige Radjah's en in New Dehli zelf had maar één enkel blad het antwoord durven publiceren.

De Maharaja was vaalbleek geworden van woede en het had weinig gescheeld of hij had zich op de weerloze gevangene geworpen.

Hij had de hand al geslagen aan het gouden gevest van zijn statiesabel, toen de directeur van de gevangenis gelukkig met enige goedgekozen woorden de woede van de machtige potentaat wist te bezweren.

Intussen was het voor de politieautoriteiten hoogst onaangenaam, dat de Maharaja in de gewonde gevangene niet een van de daders had

kunnen herkennen.

En de situatie werd er niet beter op, toen zij bedachten, dat er waarschijnlijk een hele grote flater was begaan door de drie personen te laten ontsnappen, of althans de twee mannen, die in dezelfde coupé als de gevangene hadden gereisd, zoals een treinconducteur zich naderhand duidelijk wist te herinneren.

Want het kon nu wel als vaststaand worden aangenomen, dat die twee mannen de medeplichtigen waren geweest van het slachtoffer van de spoorwegramp, in wiens vuist men het handvat van de koffer geklemd had gevonden.

Wie de vrouw was, dat kon niemand zeggen. Want niemand in Nepalgang, noch in Sonaripur wist ook maar het geringste af van de avonturen, waarin Sherah, de lievelingsvrouw van de Maharaja, zo'n belangrijke rol had gespeeld.

Zo wisten dus de politieautoriteiten in Nepalgang tot op het huidige ogenblik maar een klein deel van de waarheid.

De commissaris had aan het bed van de gewonde nog slechts een enkel kort onderhoud gehad, dat het volgende verloop had gehad:

De commissaris begon met de naam en de woonplaats van zijn gevangene te vragen.

En de gevangene antwoordde:

— Het spijt mij dat ik u daarop niet kan antwoorden, mijnheer, ik reis incognito. Noem mij Brown of Black, als u dat genoeg doet. Wat mijn woonplaats betreft, ik heb geen vaste verblijfplaats. Ik ben wat men noemt een wereldreiziger, een globe-trotter, en breng het grootste gedeelte van mijn leven op schepen en in auto's of treinen door.

— U weigert dus uw naam op te geven?

— Inderdaad.

— Hoe bent u in het bezit geko-

men van die koffer ?

— Ik heb hem gekocht.

— Dat bedoel ik natuurlijk niet, had de commissaris nijdig uitgeroepen. Ik stel er geen belang in, te weten, hoe u aan de lege koffer kwam, het is er mij om te doen, te horen, hoe u in het bezit bent gekomen van de volle.

— Ja, het verschil is inderdaad groot, had de blonde gevangene op gewichtige toon geantwoord. Die volle koffer, het is een raadselachtige geschiedenis, mijnheer. U zegt toch, dat ik het vasthield, toen ik bewusteloos op een bank lag ?

— Zó vast, dat men uw vingers met geweld moest openen om het los te krijgen.

— Wel, wel..., Wat u zegt ! Is het niet wonderlijk ? Maar ik begrijp wel hoe het komt. Ik heb in mijn wanhoop naar het eerste het beste gegrepen waar ik mijn handen op kon leggen, en ik heb het handvat van die koffer natuurlijk voor de greep van de noodrem aangezien. Het is zo eenvoudig als iets en het spijt mij, dat ik de werkelijke eigenaar van de koffer op die manier van zijn eigendom beroofd heb.

— Heel aardig gevonden ! had de commissaris grijnslachend opgemerkt. Maar mag ik er uw aandacht op vestigen, dat er bij u maar twee andere heren in de coupé zaten, dat een van hen dus de bewuste eigenaar moet zijn geweest, maar dat zij beiden spoorloos verdwenen zijn, en hun eigendom niet zijn komen opeisen, dat niettemin meer dan 30.000 pond sterling waard was ?

— Zóveel ? Dan moet de schrik hen in hun hersens zijn geslagen.

— U weigert dus te bekennen, dat u de sieraden in die koffer van de Maharaja van Dacca gestolen hebt ?

— Pertinent.

— Kunt u dan verklaren hoe u in

het bezit daarvan bent gekomen ?

— Met geen mogelijkheid !

— Wie zijn uw medeplichtigen ?

— Dat weet ik niet, want ik heb ze niet.

— Wat kwam u hier doen in India ?

— Land en volk bestuderen.

— Wie was de vrouw, die in uw gezelschap reisde ?

— Een dame, die ik toevallig onderweg heb ontmoet.

— Het is goed, vriendje, ik zie nu wat je systeem is, maar ik garandeer je, dat het je weinig zal baten, dat te blijven toepassen. Wij hebben wel middelen, om je aan het praten te krijgen.

— Ik ben er benieuwd naar, had de gevangene gerepliceerd, en daarop had hij het hoofd naar de muur gedraaid, als om te kennen te geven, dat hij, wat hem betrof, het gesprek als geëindigd beschouwde.

Men verhoorde ook alle paleiswachten, die op de bewuste nacht overrompeld waren door de twee brutale dieven, die het paleis waren binnengedrongen. Het waren er vier.

Maar die geheimzinnige vrouw ? De politie brak er zich het hoofd over, wie zij geweest kon zijn. De Maharaja zweeg en daar hij de man was, alleen in staat om hen in te lichten, zo bleven zij in het duister rondtasten. Behoorde die vrouw werkelijk niet tot de dievenbende, die de Maharaja van Dacca had gebrandschat ? Was zij werkelijk bij toeval in hun coupé terecht gekomen ?

Maar als dat zo was, waarom gaf zij dan helemaal geen antwoord op de door de politie in alle bladen geplaatste oproep, om zich bij de hoofdcommissaris te vervoegen, om inlichtingen te verstrekken over de drie vreemdelingen, met wie zij gereisd had ?

Het was wel vreemd, dat deze geheimzinnige vrouw eveneens als

door de grond scheen te zijn verzwolgen, evengoed als de twee medeplichtigen van de gewonde gevangene.

Want het behoeft zeker geen betoog, dat de politie alles in het werk stelde om het spoor van deze vreemdelingen terug te vinden.

Als zij zich nog te Nepalgang ophielden, dan moest het toch niet al te moeilijk zijn, hen terug te vinden tussen een bevolking van 20.000 zielen. Het is waar, die kerels schenen zich heel goed te kunnen vermommen, en zij moesten de taal goed machtig zijn.

En toen de commissaris dit alles goed overdacht had, was hij wel geneigd zich de haren uit te rukken, want de Maharaja werd al op de

tweede dag van zijn verblijf te Nepalgang ongeduldig en eiste krasse maatregelen tegen de dieven.

Ram Kazilbash was er ook in het bijzonder woest over, dat men hem niet direkt al zijn schatten had teruggegeven, maar dat er een deel was achtergehouden, om als bewijsmateriaal te dienen.

Maar de ergste klap zou de arme man nog wachten. Want op de derde dag na de spoorwegramp, die zulke vreemde zaken aan het licht had gebracht, ontving hij een dringend telegram van de volgende inhoud:

« Neem met alle macht zaak Ma-
» haraja van Dacca ter hand. Dui-
» delijke aanwijzingen, dat John
» Raffles hier hand in spel heeft
» gehad.

HOOFDSTUK V.

DE BEDELAAR

Ram Kazilbash logeerde natuurlijk in het duurste en grootste hotel van de stad, aan een van de brede verkeerswegen gelegen.

Van zijn groot gevolg logeerden twee kamerheren, de oppereunuch, zijn lijfkok en twee andere hoge ambten in hetzelfde hotel, terwijl tien soldaten van de lijfwacht, onder aanvoering van een kapitein, in een naburig hotel van mindere klasse waren ondergebracht.

Het moet gezegd worden, dat het ongeduld van de potentaat ieder uur toenam, en dat hij langzamerhand in een toestand geraakte, die met angst en zorg werd gadegeslagen door de autoriteiten.

Ram Kazilbash trok geregeld iedere dag een paar keer, meestal te paard, want hij had zes van zijn prachtigste paarden meegenomen, door de stad, in groot ornaat, gevolgd door zijn lijfwacht.

Sedert een paar dagen was er in de nabijheid van het hotel een van die bedelaars verschenen, die de toeristen « schilderachtig » plegen te noemen, maar die in waarheid zo vies en smerig zijn, dat men ze, zoals de volksmond zegt « met geen tang zou aanraken ».

De man had een donkerbruine huidskleur, die door de gaten heenschemde van de voden, die hij aan had. Zijn zwart haar, waar al

zilveren draden doorheen liepen, hing verward om zijn mager, door lepra geteisterd gezicht, en was bedekt met een op vele plaatsen gescheurde tulband. Hij had een touw om het middel, waaraan een waterfles was bevestigd, uit een kalabas vervaardigd. Uren lang kon hij onbewegelijk voor zich uit zitten staren, de ogen half verborgen achter de gezwellen, roodomrande oogleden. Nu en dan hief hij de hand op, en prevelde in de taal van zijn land een heilbede aan het adres van de voorbijgangers. Hij werd bespat door de modder door de snel voorbij rijdende auto's opgeworpen, hij werd aangeblaft door de valse straathonden, kaal als de Javaanse gladdakkers, maar hij schonk er geen aandacht aan en bleef maar roerloos zitten, de ellebogen op de knieën steunend, de armen gestrekt, het hoofd gebogen.

Het was omstreeks drie uur in de middag, toen Ram Kazilbash nogmaals uitreed, gezeten op een prachtige schimmel, trots en arrogant, zijn zwarte baard op zijn borst golvend, zijn heerszuchtige ogen recht voor zich uit starend.

Als gewoonlijk volgde de kleine hofstoet hem op de voet.

Maar ditmaal bleef de bedelaar niet zitten. Hij stond op, kwam wankelend een paar passen naar voren en liet toen, met het hoofd op de straat, zich voor de machtige heerser in het stof van de weg vallen, zodat de prachtige schimmel een ogenblik verschrikt op de achterbenen ging staan.

De Maharaja fronste nijdig de wenkbrauwen, en een van zijn kamerheren kwam al ijverig toeschieten, toen de bedelaar zich in knielende houding oprichtte, zijn bruine armen naar de Maharaja uitstreekte, en haastig enige woorden uitstiet, die grote indruk op de Maharaja schenen te maken.

Hij wenkte de kamerheer om terug te keren, klopte de schimmel op de hals en toen het dier tot rust was gekomen, boog hij zich over de nek van het paard en zei op bevelende toon :

— Wat zei je daarnet, hond ? Herhaal het !

— Ik weet waar zij is, heer, ik ken haar verblijfplaats, ik weet de verblijfplaats van haar, die u zoekt.

De ogen van Ram Kazilbash begonnen te fonkelen en hij beheerste zich slechts met moeite, toen hij tussen de tanden mompelde :

— Kan het waar zijn ? Zijn de Goden mij gunstig ? Zal ik mijn wraak kunnen botvieren ?

— Sta op, slaaf ! Zeg mij wat je weet !

— Vergeef het uw dienaar, die niet waard is, de riemen van uw schoenen vast te binden, heer, dat ik maar weinig weet. Ik zag haar, ik herkende haar, zij was het, de vrouw, die eens uw hart heeft bezeten en die u zo gemeen bedrogen heeft. Ik sloop haar na en ik zag waar zij binnenging.

— Je zult mij er heen brengen. Nu niet ; als het donker is. Maar let op mijn woorden, hond, wanneer je me bedrogen mocht hebben, wanneer je het gewaagd mocht hebben, mij, de heerser, nutteloos te verontrusten, dan zal je straf vreselijk zijn. Deze stad is weliswaar de mijne niet, maar mijn macht reikt ver, honds-vod. Wanneer zij het dus niet is, bereid je dan voor op de dood.

— Zij is het, heer, zij is het, herhaalde de bedelaar ijverig, zich krommend als een hond, die geslagen wordt. U zult tevreden over uw dienaar zijn, u zult hem belonen en niet straffen.

— Een beurs met 1.000 ropijen zal je beloning zijn, wanneer je goed gezien hebt. Zorg, dat je vanavond om acht uur weer op deze plek bent ;

je zult mij en mijn mannen naar dat huis brengen. Vertel mij alleen nog dit: is zij daar alleen?

— Helemaal alleen, heer! Een oude vrouw woont in dat huis; zij meent er volkomen veilig te zijn.

— Het is goed, zei de Maharaja kortaf en hij wenkte de bedelaar om op te staan en opzij te gaan.

Nauwelijks had de man tijd zich in veiligheid te brengen voor de steigerende schimmel.

De stoet trok voorbij en de bedelaar ging weer op zijn oude plaats bij het hotel zitten en het duurde niet lang of hij was weer even bewegingloos als daarvoor.

Snel verstreken de uren en het werd donker.

Om zes uur had de bedelaar eindelijk zijn post verlaten en was weggestrompeld, leunend op zijn dikke, knoestige stok.

Maar om half acht al was hij weer op zijn post en staarde in de duisternis, wachtend op de komst van de man, aan wie hij een zo kostbaar geheim ging verraden. Hij scheen de minuten te tellen, maar net om acht uur ging de poort van de binnenplaats open en de Maharaja stapte naar buiten, gevolgd door vier soldaten.

Hij had zijn witte mantel verwisseld voor een minder opzichtig kledingstuk en ook zijn tulband had een donkere kleur.

Het was duidelijk, dat hij niet opgemerkt wilde worden bij een onderneming, die hij helemaal alleen tot een goed einde wilde brengen en waar hij tot geen prijs de politie in wilde mengen; hij wist immers maar al te goed, dat deze de arme Sherah uit zijn handen zou halen, als zij uit haar mond vernam, wat er in de torenkamer van zijn paleis gebeurd was.

In zijn gordel stak een prachtig bewerkte dolk.

De soldaten, met de kapitein aan het hoofd, waren eveneens met dolken en bovendien met kromme sabels gewapend, maar in de zakken van hun wijde mantels hielden zij de revolvers verborgen.

Het was volkomen donker, toen de Maharaja op de bedelaar toetrad, die dadelijk was opgesprongen en vol kruipende onderdanigheid dichterbij kwam en hem op zacht fluisterende toon toebeet:

— Kom tussen mijn soldaten. En denk aan mijn woorden van zoëven: wanneer je je vergist mocht hebben, dan sterf je!

— Ik zal leven, heer! zei de bedelaar en zijn ogen schitterden van hebzucht tussen de nauwe spleet van zijn ontstoken oogleden.

Hij ging tussen de vier soldaten lopen, die in gelederen van twee liepen, en de Maharaja volgde op enige afstand.

De kleine stoet verliet al gauw de hoofdstraat, en bereikte na ongeveer een kwartier te hebben gelopen, de Indische wijk.

Het verschil was wel erg groot.

Daar geasfalteerde straten, elektrische verlichting, luxe winkels, wit gepleisterde stenen huizen, hier wegen van gestampte aarde, kleine, houten huizen, spaarzame verlichting.

De bedelaar scheen zeker van zijn zaak te zijn, want hij aarzelde geen ogenblik bij het kiezen van zijn weg. Leunend op zijn stok, nu en dan kuchend en hoestend en voor zich op de grond spuwend, wees hij de soldaten de weg.

De kleine huizen werden hoe langer hoe zeldzamer en eindelijk had men de rand van de stad bereikt. Toen stond de bedelaar stil en zei op hees fluisterende toon:

— Daarginds is het, opzij van die dwarsweg, dat kleine huis.

— Denk je, dat wij haar zullen

kunnen overvallen?

— Zij heeft niemand dan de oude vrouw om op haar te passen, heer, antwoordde de bedelaar. In de hut is maar een enkele kamer en een kleine keuken. De deur is wrak, maar u zult geen geweld hoeven te gebruiken, als u maar aanklopt en zacht zegt: « Een boodschapper van de Grote Onbekende ».

— Wat betekenen die woorden?

— Dat kan ik u niet zeggen, ik hoorde ze bij toeval, ik ben sluwder dan men denkt, ik had mij bij de hut verborgen.

— Op weg dan. Zij zal weer in mijn macht komen, en ditmaal zal mijn wraak volkomen zijn, dat zweer ik.

De kleine stoet ging verder in de schaduw van de hoge palmen, die de weg omzoomden. Spoedig hadden zij de dwarsweg bereikt. De hut lag tamelijk afgezonderd en in ieder geval zou het onmogelijk zijn, zelfs in de dichtstbijgelegen huizen iets te horen van wat daar gebeuren ging.

Ram Kazilbash was op zijn tenen naderbij geslopen en stond nu voor de lage deur van de hut. De soldaten volgden hem op de voet. Hij klopte aan en luisterde. Daarbinnen werden schuifelende voetstappen hoorbaar, die langzaam naderden.

Toen werd het weer stil.

— Een boodschapper van de Grote Onbekende, zei de Maharaja op gedempte toon. Doe open.

De deur werd voorzichtig op een kier geopend en in de flauw verlichte gang werd de gedaante zichtbaar van een oude, Indische vrouw, die de bezoeker wantrouwend scheen aan te staren.

Maar de Maharaja had de deur al verder opengeduwde en was, na de soldaten een kort bevel te hebben gegeven, naar binnen gestapt.

Om de bedelaar scheen hij zich niet meer te bekommeren. Deze bleef alleen achter.

Maar plotseling richtte de gebogen figuur zich zo hoog mogelijk op, zodat hij wel een voet scheen te groeien en liep plotseling om het kleine huis heen met een snelheid, die men van zo'n oude man zeker niet zou hebben verwacht. Hij bereikte de achterkant van de hut, waar een kleine raam was, dat op een kier open stond. Hij duwde het verder open en wipte met katachtige lenigheid naar binnen.

En bijna op hetzelfde ogenblik klonk daarbinnen het gedempte geluid van een korte, maar hevige worsteling...

HOOFDSTUK VI.

DE CONFRONTATIE

Omstreeks elf uur in de avond keerde Ram Kazilbash naar zijn hotel terug.

Hij was alleen.

De Maharaja liet dadelijk de gé-rant van het hotel bij zich ontbieden en vertelde hem, dat hij van plan

was, nog diezelfde avond het grootste gedeelte van zijn gevolg terug te sturen naar zijn residentie, daar zijn aanwezigheid in Nepalgang waarschijnlijk langer zou duren, dan waarop hij eerst gerekend had en hij met een kleiner gevolg volstaan kon.

De g rant keek wel enigszins verbaasd op, daar hij de prachtlievendheid van de Maharaja kende, maar hij waagde het niet een aanmerking te maken en verwijderde zich buigend.

Nog diezelfde avond beval Ram Kazilbash aan alle leden van zijn gevolg, naar Sonaripur terug te keren; hij wenste alleen te blijven.

De eerste kamerheer waagde wel enige tegenwerpingen en sprak over de gevaren waaraan de heerser misschien zou blootstaan, maar de Maharaja snoerde hem met een paar korte, bevelende woorden de mond en het gevolg maakte zich dus op om vroeg in de ochtend van de volgende dag weer naar het paleis in Sonaripur terug te keren.

De heerser zou maar   n enkele dienaar houden, zo verklaarde hij.

Toen echter de eerste kamerheer de volgende ochtend appel hield, bleek het hem, dat er vier soldaten van de lijfwacht ontbraken en bij navraag in het hotel, waar zij waren onderbracht, bleek het hem, dat zij daar de avond tevoren, omstreeks half acht waren vertrokken en sinds dat ogenblik niet waren teruggekeerd.

Toen de kamerheer dit verwonderlijke nieuws, trillend van angst, aan zijn strenge meester ging vertellen, keek deze hem maar even met half dicht geknepen ogen en gefronste wenkbrauwen aan en zei toen koeltjes:

— Je kunt gaan, Dhar Pelim, ik weet waar mijn soldaten zijn.

De kamerheer ging, blij, dat zijn zware gang naar de strenge heerser op die snelle en pijnloze manier was afgelopen.

Om negen uur was er geen enkel lid van het gevolg van de heerser meer in Nepalgang aanwezig; allen waren met een trein teruggekeerd naar de residentie van Ram Kazil-

bash, zoals deze het bevolen had.

En om half tien reed de Maharaja te paard, krachtiger dan ooit gekleed en op enige afstand gevolgd door een krachtig gebouwde dienaar, die nog niemand in zijn hotel gezien had, naar het gerechtsgebouw.

Een agent kwam aanlopen om het paard vast te houden, maar de dienaar, een git-zwarte Ethiopi r, duwde hem zwi gend opzij en nam hem de teugels van de prachtige schimmel weer af.

De Maharaja had al zijn schreden naar de hall van het gebouw gericht en dadelijk kwam een sekretaris van de commissaris van politie hem tegemoet, die hem vroeg wat hij wenste.

— Ik wil de commissaris spreken, zei Ram Kazilbash kortaf. Ik wens geconfronteerd te worden met de gevangene, misschien bezit ik een middel hem aan het spreken te brengen en hem tot een bekentenis te dwingen.

— Treedt binnen, Radjah, nodigde de sekretaris hem uit en hij vergezelde de hoge bezoeker naar een wachtkamer.

— En opschieten, zei de Maharaja op hooghartige toon.

De sekretaris verliet buigend het vertrek en liep naar het vertrek waar de commissaris, een uur geleden was binnengetreten, met een zwaar hoofd en in een humeur, dat het hele politiepersoneel deed beven, behalve de sekretaris, die een dikke huid had.

Horseman keek op en vroeg knorrig:

— Wat is er? Waarom lach je als een idioot?

— Ik lach helemaal niet, mijnheer, antwoordde de sekretaris ijverig, en als ik het deed, dan deed ik het onwillekeurig. Daar is de Maharaja van Dacca, die u wilt spreken in verband met de diefstal in zijn

paleis natuurlijk. Hij wenst geconfronteerd te worden met de gevangene, zegt hij.

— Heeft hij die hele troep weer meegebracht, die hij mee naar hier heeft genomen? Ik ben niet van plan om hier een operette op te voeren.

— Hij is alleen, mijnheer.

— Des te beter. Vraag hem dan maar binnen te komen.

De sekretaris verliet het vertrek weer en opende, enige ogenblikken later, de deur voor Ram Kazilbash, die, rots en hooghartig als steeds, het vertrek binnentrad.

De commissaris had zijn plaats achter zijn bureau verlaten en was de hoge bezoeker tegemoet gelopen. Hij bood hem een stoel aan en begon:

— Mijn sekretaris vertelt mij, dat u met de gevangene geconfronteerd wenst te worden, Radjah.

— Zo is het. Ik lees in de bladen, dat de schurk blijft doorgaan, alles te ontkennen. Ik wil wel zeggen, dat ik wel wat ongeduldig word, en ik zou wel eens willen zien, of hij tegenover mij, zijn slachtoffer, bij zijn houding blijft volharden.

— U zult toch, hoop ik, geen geweld willen toepassen, Radjah? vroeg de commissaris verschrikt.

— Ik zal geen geweld gebruiken, maar toch zal ik die man wel weten te dwingen een bekentenis af te leggen. Het spreekt vanzelf dat u mij kunt vergezellen, daar u immers de instructie leidt.

— Wij zullen gaan, Radjah, ofschoon ik u eerlijk moet bekennen, dat ik van deze stap weinig resultaat verwacht. De verdachte zal bij zijn spottende ontkenningen blijven volharden.

— Wij zullen wel zien, antwoordde Ram Kazilbash kortaf.

De commissaris had op de knop van een bel gedrukt en gaf de bin-

nentreddende agent op zachte toon enige bevelen.

Er verstreken een paar minuten en toen kondigde een luid getoeter de komst aan van de dienstauto. Hij verliet met de Maharaja het vertrek en beiden liepen naar de wagen.

Voor de deur van het gerechtsgebouw stond nog altijd de dienaar van de Maharaja, die de prachtige schimmel van zijn meester bij de teugel vasthield.

— Ga het dier stallen en kom bij mij, beval de Maharaja hem op korte toon.

De man bracht het paard naar de stal, die naast het gebouw gelegen was, en stapte vervolgens naast de chauffeur in.

Gedurende de rit werden nauwelijks enige woorden gewisseld. De auto stond stil voor het gevangenisgebouw, en de heren stapten uit. De Maharaja wendde zich tot de dienaar en beval kortaf:

— Volg mij!

De drie mannen stapten het gebouw binnen.

Er moesten enige korte formaliteiten vervuld worden, en toen konden zij naar de ziekenzaal doorlopen, vergezeld door een van de cipiers, waar de verdachte nog altijd op zijn ziekbed lag, ofschoon de wond blijkbaar goed genees.

In de zaal waren drie ziekenoppassers, en direkt wendde de commissaris zich tot een van hen met de vraag:

— Hoe maakt Nr 17 het nu?

De gevraagde wendde de blik naar de jongeman, die klaarwakker was, en de Maharaja met zijn grote blauwe ogen nieuwsgierig aankeek, en antwoordde toen:

— De wond geneest voortreffelijk, en de zaak kan, wat dat betreft, heel goed morgen al beginnen. Hij is nog wat slap en zwak door het bloedverlies, maar hij kan zonder enig be-

zwaar vervoerd worden.

De Maharaja had zich al tot de verdachte gewend, boog zich over hem heen, en sprak snel en op zachte toon enige voor de overige volkomen onbegrijpelijke woorden, die een vreemde uitdrukking brachten op het gezicht van de verdachte, die echter dadelijk weer verdween.

— Mag ik weten, wat u de verdachte vraagt, Radjah? vroeg de commissaris, die naderbij was gekomen.

— Wat zou ik hem anders vragen, mijnheer, dan of hij van plan is nog lang te blijven ontkennen? riep de Maharaja nijdig uit.

— Wat dacht u, mijnheer, dat de Radjah met mij over het weer sprak, of over de vooruitzichten van de oogst? vroeg de verdachte spottend.

— En wat hebt u geantwoord, Nr 17? vroeg de commissaris, die de spotternij van de jongeman in de wind scheen te slaan.

— Ik heb hem gevraagd of hij met molentjes liep, mijnheer, antwoordde Nr 17 brutaal. Ik heb niets te bekennen, dat herhaal ik nu voor de dertigste keer. Ik zou graag willen, dat men mij met rust liet, en meer heb ik niet te zeggen. Ik zou wel eens willen zien, dat enig rechter mij zou kunnen veroordelen, alleen omdat ik tijdens een spoorwegongeluk de tas van een ander in de hand blijkt te hebben gehad.

— U weet heel goed Nr 17, dat het niet om de tas, maar om de inhoud daarvan gaat, antwoordde de commissaris op strenge toon. Het goud en de juwelen behoren aan de Maharaja en ik gelast u dus, ik beveel u, om nu eindelijk die dwaze houding van hardnekkig ontkennen te laten varen, en liever eerlijk op te biechten hoe u zo plotseling aan al dat goud en die juwelen bent gekomen.

Maar Nr 17 koesterde nu eenmaal

andere plannen.

— Neem mij niet kwalijk, commissaris, maar u bent wel een grappenmaker. U gaat wel een beetje te ver. U wilt mij dingen laten bekennen, waaraan ik part noch deel heb. Ik zeg u, dat u mij onmogelijk zult kunnen veroordelen op het feit alleen, dat in mijn krampachtig dichtgeknepen hand de greep van een zware, met edelstenen en goud gevulde koffer is gevonden.

— Kom, kom, een treinconducteur heeft al verzekerd, de koffer op uw knieën te hebben gezien toen er van een spoorwegongeluk nog geen sprake was, antwoordde de commissaris ongeduldig.

— Wel, ik heb ook wel eens een kind op mijn schoot gehad, en het was toch het mijne niet, hernam Nr 17 glimlachend.

— U wilt toch niet zeggen, dat de man, die het goud roofde u die koffer zou hebben toevertrouwd? bulderde de Maharaja, buiten zichzelf van woede en drift. U bent de dief, of u bent althans zijn medeplichtige, en ik zou u adviseren, voor uw eigen bestwil, vlug te bekennen, en deze onzinnige houding te laten varen, die u alleen nadelig kan zijn. Misschien zal uw straf aanzienlijk verminderd worden, wanneer u uw medeplichtige noemt.

— Zou u dat denken, Radjah? vroeg Nr 17 meesmuilend. Ik ben van een andere mening, en nu wilde ik wel, dat men mij verder met rust liet; ik voel mij nog altijd zwak en ik heb behoefte aan slaap.

De commissaris had de verdachte een woedende blik toegeworpen, maar plotseling scheen hem iets in te vallen. Hij liep op het ziekbed toe, keek de verdachte doordringend aan en vroeg toen:

— Kent u John Raffles?

— Nee, ik heb niet het genoegen, die heer onder mijn kennissen te

tellen.

— Ei zo ! Nu, ook dat zullen wij wel zien, antwoordde de commissaris kortaf. Maar dat wil ik u wel zeggen: de bewijzen tegen u worden met de minuut sterker en wanneer de zaak voorkomt, zult u tot uw nadeel ontdekken, dat u nutteloos tijd verloren hebt, door zo hardnekkig te blijven ontkennen.

Nr 17 keek de commissaris even aan, draaide zich toen met een ruk om, trok het dek over zich heen en zei :

— U bent een kletskous en u verveelt mij.

De Maharaja was al die tijd naast het bed blijven staan, ziedend van woede, die hij slechts met de grootste moeite scheen te kunnen beteugelen.

Hij streek met zijn bruine, be-ringde hand herhaaldelijk over zijn lange, gitzwarte baard en wendde zich toen tot de verdachte met de vraag :

— Vertel ons dan, wat ik u zal moeten betalen om uit uw mond te horen waar uw medeplichtigen uit-hangen. Ik hecht er zeer veel aan, dat die ook terecht zullen staan, en u weet zelf wel waarom.

— Ik heb net verklaard, dat men mij verveelt en dat had evengoed betrekking op u, Radjah.

Na dit gezegd te hebben verdween hij weer onder de dekens.

De Maharaja scheen nog iets te willen zeggen, maar de woede maakte het hem onmogelijk. Hij balde alleen zijn vuisten, siste iets onverstaanbaars tussen de tanden, wenkte de bediende en stormde letterlijk het grote vertrek uit, terwijl de dienaar hem met grote stappen volgde.

— De duivel hale hem en zijn tuwelen, bromde Horseman, terwijl hij de razende oosterling volgde.

Hij haalde hem in bij de zware, met drie reusachtige grendels en slo-

ten verzekerde poortdeur en zei met nauwelijks verholten spot :

— U ziet het wel, Radjah, dat het ook u niet gelukt is, de verdachte tot andere gedachten te brengen. Ik hoop nu nog slechts op het eerste verhoor, dat in mijn bureau zal plaats hebben.

— En wat denkt u te doen, mijnheer, als die man voortgaat met te ontkennen ? Zult u hem dan soms in vrijheid stellen ? vroeg Ram Kazilbash, terwijl hij de commissaris doorborend aankeek.

— In geen geval, Radjah, antwoordde Horseman. Al ontkent hij, de bewijzen zijn deugdelijk genoeg en het is duidelijk, dat hij althans een van de medeplichtigen moet zijn geweest.

— En mag ik weten, mijnheer, of de politie nog altijd hoop hecht, dat zij die medeplichtigen in handen zal kunnen krijgen ? vroeg de Maharaja sarcastisch, terwijl hij opnieuw aan zijn zwarte baard plukte.

— De politie doet wat zij kan, Radjah, antwoordde Horseman kortaf, en in zijn ijdelheid gekrenkt.

— En de vrouw ? Zoekt men ook niet naar die vrouw ?

— Ik voor mij, geloof niet dat de vrouw iets met de zaak te maken heeft. Intussen zoekt men ook naar haar, want zij kan misschien belangrijke inlichtingen geven. Wij plaatsten al enige dagen geleden een advertentie in de voornaamste bladen, waarin zij werd opgeroepen om voor mij te verschijnen ; zij is echter niet komen opdagen.

— Heeft men er enig vermoeden van wie die vrouw kan zijn ?

— Niet in het minst, luidde het antwoord.

— Zal ik worden opgeroepen om te getuigen in de zaak, wanneer die behandeld wordt ?

— Ja, Radjah.

— Dan mag men wel voortmaken,

want ik herhaal, ik wens spoedig naar mijn residentie terug te keren, maar ik wil, dat men mij eerst voldoening zal verschaffen, grondige voldoening.

De zware poortdeuren draaiden op hun hengsels en de drie mannen stonden weer op straat. De commissaris nam met enige haastige woorden afscheid, nadat de Radjah zijn aanbod had afgeslagen, om hem met zijn auto weer naar het hotel van

de hoge heer terug te brengen.

Ram Kazilbash keek de verdwijnende auto enige ogenblikken na, wendde zich toen tot de reusachtige neger, die al zijn witte tanden liet zien in een brede grijnslach en zei in het zuiverste Engels dat men zich kan denken:

— Een brave vent, James, een werkelijk goede kerel en een driedubbel overgehaalde ezel!

HOOFDSTUK VII.

EEN VERHOOR MET EEN ONVERWACHT EINDE

Het verhoor van de verdachte en de confrontatie met de voornaamste getuigen was vastgesteld op twee dagen nadat de Maharaja van Dacca zijn vruchteloze poging had ondernomen, om Nr 17 tot andere gedachten te brengen.

Het zou, naar gewoonte, worden afgenomen in het particuliere bureau van de commissaris van politie, dat in het gerechtsgebouw was gelegen, gelijkvloers.

De gevangenen werden dan steeds overgebracht in een gesloten arrestantenauto, een voertuig, geblindeerd met staalplaten, dat stevig gesloten kon worden en waaruit een ontsnapping zo goed als onmogelijk was.

Vlak naast het gerechtsgebouw lag het politiebureau en in de kleine zittingzaal waren altijd een viertal agenten aanwezig.

Publiek werd bij deze eerste verhoren nooit toegelaten, evenmin als dat in andere landen het geval is.

Pas wanneer de zaak in openbare behandeling werd genomen, zou de verdachte in het Paleis van Justitie moeten terechtstaan, bij welke zittingen het publiek werd toegelaten.

Naast het bureau van de commissaris, maar daarvan gescheiden door een brede gang, lag de getuigenkamer. Het grote vertrek, waar de verhoren werden afgenomen, werd verlicht door drie grote ramen, met

tralies ervoor.

Bij de deur stonden steeds twee politieagenten op post.

Het bureau van de commissaris stond op een kleine verhoging en ongeveer een meter daarvoor was een soort hekje in de vloer gevestigd, waarachter een ruw houten bank stond, bestemd voor de verdachten.

Twee dergelijke banken, maar veel groter en schuin voor het schrijfbureau geplaatst, waren bestemd voor de getuigen, want in India bestaat de gewoonte, bij het eerste verhoor van de beklaagden al, ook de voornaamste getuigen te dagvaarden.

Men had al direkt na de eerste ondervraging twee van de vier getuigen, namelijk de soldaten, die de aanvallers niet eens hadden kunnen waarnemen, toestemming gegeven, dadelijk weer naar Sonaripur terug te keren, daar hun getuigenis volstrekt geen waarde had.

Zo bleven dus alleen de Maharaja en de beide soldaten over, die de ronde hadden gedaan en die de twee gewaande schildwachten voor de deur in het paleis hadden gevonden.

Op een kleine tafel, naast het schrijfbureau, waren de stukken van overtuiging gedeponereerd: de gehavende koffer en enige kunstig bewerkte gouden sieraden, die behoord hadden tot de buit.

Dat was alles, en de commissaris

had met een zucht moeten bekennen, dat het niet erg veel was.

Hij was zelf al achter zijn bureau gaan zitten, en aan de zijkant daarvan zat zijn schrijver, met een groot vel papier voor zich, en klaar om de vragen en antwoorden te noteren.

Bij de deur hadden de twee politie-agenten post gevat, en verder waren er geen personen in het grote vertrek aanwezig.

Precies om tien uur liet men de getuigen binnenkomen.

Ram Kazilbash kwam het eerst binnen, en schreed statig naar de hem aangewezen plaats.

Na hem kwamen de beide soldaten van de lijfwacht binnen, die achter hem gingen staan, en dadelijk hun armen over elkaar kruisten en daar zaten als standbeelden, even onbewegelijk en voorlopig even stom.

Een ogenblikje bleef het stil, en toen klonk de stem van Horseman:

— Breng de beklaagde binnen.

De deur ging open, en twee agenten brachten Nr 17 binnen, voerden hem naar de beklaagdenbank, en gingen achter hem zitten, de hand op het gevest van hun kromme sabels.

De verdachte was geboeid, maar dit feit scheen hem in het minst niet te hinderen, en ook beslist geen ongunstige invloed uit te oefenen op zijn opgewekt humeur.

Hij keek vrolijk rond, vestigde zijn blikken enige ogenblikken op het gebruinde gezicht van de Maharaja, knikte de commissaris vriendelijk toe, en wachtte toen geduldig op de dingen die komen zouden.

Horseman bladerde zenuwachtig in zijn dossier, dat werkelijk mager genoeg was, zette zijn bril op en weer af, kuchte, wierp een schuwe blik op de Maharaja, en wendde zich toen tot de beklaagde met de vraag:

— Je naam, beklaagde?

— Maar ik heb u toch al gezegd, mijnheer, dat ik mijn naam niet wens te noemen, antwoordde Nr 17 klagend. Ik vind het dan ook indisch creet van u, om zo aan te dringen. Wat kan het u schelen om mij Brown te noemen, zoals ik u heb voorgesteld?

— Je blijft dus volharden bij je weigering, om mij je naam op te geven? antwoordde de commissaris kwaad. Het zal je weinig helpen, vriendlief, wij zullen die naam tenslotte toch wel weten te ontdekken.

— Des te beter, mijnheer, des te beter, riep de beklaagde uit. Ik hoop dat u hem ontdekt, dat moet een grote voldoening voor u zijn.

— Waar en wanneer ben je geboren, beklaagde?

— Mijn wiegje stond aan de oever van de Theems, mijnheer, maar op welke plek, dat is mij, helaas, ontschoten. En om de datum van mijn geboorte heb ik mij nooit bekommerd. Een gulden spreekwoord zegt uiteindelijk dat men zo oud is als men zich voelt. Soms, gelukkig niet vaak, is het alsof ik mij voel als een tachtigjarige grijsaard, dan weer, en gelukkig heel dikwijls, waan ik mij nog op de schoot van mijn kindermisje en ik heb behoefte aan een goed gevulde zuigfles.

— Houd op met die dwaasheid, beklaagde, want het zou je kunnen berouwen, barstte de commissaris woedend uit. Schrijf op, de beklaagde weigert zijn naam, zijn geboorteplaats en de datum van zijn geboorte op te geven.

De pen van de schrijver kraste even over het papier en toen klonk opnieuw de stem van de commissaris, die vroeg:

— Wat bracht u naar India?

— Ook op die vraag heb ik al antwoord gegeven, mijnheer. Zuivere belangstelling, belangstelling in kunsten en wetenschappen en vooral in

Indische kultuur.

— Kwam u alleen hier?

— Nee, ik reisde in gezelschap van twee vrienden.

— Aha! riep de commissaris triomfantelijk uit. Dat is althans een bekentenis. Je geeft dus toe, dat de twee mannen in de coupé je medeplichtigen waren?

— Medeplichtig waaraan, mijnheer, vroeg Nr 17 onnozel.

— Houd mij niet voor de gek, kerel, of het zou je slecht vergaan. Medeplichtig aan de diefstal van de juwelen en het goud uit het paleis van de Maharaja, bedoel ik natuurlijk.

— Welnee, dat kunt u onmogelijk bedoelen, mijnheer. Ik heb immers niet bekend dat ik de diefstal gepleegd heb.

— Dat onkennen baat u niets. Herkent u die koffer?

— Ik herken het. Arme koffer, wat is het vreselijk gehavend.

— Hoe komt u er aan?

— Ik kocht het in Sonaripur.

— U erkent dus dat het uw eigendom is?

— Niet helemaal. Ik kocht het namelijk in opdracht van een van mijn twee vrienden.

— Vindt u het niet vreemd, dat die vrienden u in de steek hebben gelaten, juist nu u in zo'n lastig parket zit?

— Zij hebben mij niet in de steek gelaten, mijnheer, antwoordde Nr 17 vrolijk.

— Niet in de steek gelaten? U gelooft dus dat zij hier zijn?

— Zij zijn zeker hier, mijnheer.

— In deze stad?

— Ja, in Nepalgang.

— Weet u wel, dat u dat tot dusverre ontkend hebt?

— Daar zal ik dan mijn redenen voor gehad hebben, redenen die nu niet meer bestaan, antwoordde de beklagde schouderophalend.

— Kunt en wilt u mij de namen van uw vrienden noemen?

— Ik wil u graag de naam van een van hen noemen, antwoordde Nr 17, met een beminnelijke glimlach. Hij heet John Raffles.

— U zegt dat uw vriend John Raffles heet?

— Zo is zijn naam, zoals die bekend is bij de Engelse politie, meer in het bijzonder bij Scotland Yard.

— En u zegt dat hij hier in de stad is?

— Ja.

— U weet zijn tegenwoordige verblijfplaats?

— Heel precies.

— Waar is hij dan op het ogenblik?

— Hij is hier in het gerechtsgebouw, hij is hier zelfs in de zaal.

De commissaris van politie liet zich met zo'n ruk achterover in zijn stoel vallen, dat zijn lorgnet van zijn neus vloog en op hetzelfde ogenblik stond de Maharaja van Dacca op, liep op het schrijfbureau toe en zei op de beminnelijkste toon van de wereld:

— Mijn vriend heeft gelijk, mijnheer, John Raffles is hier in de zaal. Ik ben het.

Horseman keek de Indiër enige ogenblikken met uitpuilende ogen aan, niet in staat om te denken en volstrekt overrompeld door deze mededeling.

Hij snakte letterlijk naar adem, zoals een vis op het droge, opende en sloot zijn handen, als een drenkeling, die naar een houvast zoekt, en zijn stem sloeg een paar keer over, toen hij tenslotte tegen de agenten aan de deur sprak:

— Neem deze man... deze man, onmiddellijk gevangen.

Denkelijk zouden de agenten althans wel een poging gedaan hebben, om dit bevel ten uitvoer te brengen, wanneer zij daarin niet verhinderd

waren door de plotselinge binnenkomst van de reusachtige neger, die zich voor de deur had geplaatst, om de terugkomst van zijn meester af te wachten.

Hij had blijkbaar alles verstaan wat daarbinnen gezegd was en kwam nauwkeurig op dezelfde sekonde binnen, waarop zijn aanwezigheid vereist werd. Hij sloot de deur haastig, greep de twee Indiërs, die net naar voren wilden rennen in de nek, duwde hen niet onzacht tegen elkaar, legde hen op de vloer, en hield hen daar neergedrukt, ofschoon zij woest met de voeten trappelden en vergeefs probeerden naar hun sabels te grijpen.

De verdachte was opgestaan en had met een enkele ruk zijn boeien stuk getrokken, die zo goed als helemaal doorgevijld bleken te zijn.

Hij was in een wip bij de twee spartelende politieagenten, had hun vliegensvlug een prop in de mond gestopt en hun armen bij elkaar gebonden, zodat zij niet in staat waren zich te bewegen.

— Vervloekt ! Wat blijven jullie daar zitten, bulderde de commissaris tegen de twee soldaten, die de beklagde hadden binnengebracht. Houdt hem vast ! Slaat hem neer !

— U moet niet zo hard tegen hen spreken, mijnheer, merkte Raffles op, want hij was het inderdaad, terwijl hij kalm zijn revolver te voorschijn haalde en met het wapen speelde. Ik heb hen net een kleine injectie toegediend met een middel-tje van mijn eigen vinding, en zij zullen de eerste uren geen vinger uit kunnen steken.

De commissaris keek hulpeloos naar de twee agenten, die inderdaad roerloos op hun kleine bankjes zaten, de ogen wijd opgesperd, de handen op de knieën.

Toen wendde hij snel het hoofd naar de twee soldaten van de Maha-

raja en schreeuwde hun toe :

— Maakt jullie dan toch van die schurk meester ! Voor de duivel, ik geloof waarachtig dat jullie ook slapen !

— Dat doen zij ook, mijnheer, antwoordde Raffles.

— Zij... slapen ! stotterde Horseman, buiten zichzelf.

— Inderdaad, zij hebben een sigaret van mij opgestoken, en niet alle sigaretten zijn goed, zoals u ook wel zult weten. En laten wij nu de zaak eens recapitulieren, als u het goed vindt. Hier sta ik, goed bewapend met een revolver van uitstekende kwaliteit. Daar staat mijn vriend, bevrijd van zijn boeien en daar staat tenslotte mijn brave helper, die in werkelijkheid iets minder zwart is, dan hij zich nu voordoet. U hebt geen wapens onder uw bereik en het spijt mij te moeten zeggen, dat mijnheer uw sekretaris helemaal onmachtig schijnt te zijn, niet in staat, u hulp te kunnen geven. De partijen zijn dus wel ongelijk, en niet in uw voordeel. Er blijft mij nu niets anders over dan afscheid van u te nemen en deze kleine gouden voorwerpen, als een soort herinnering mee te nemen.

Met deze woorden liet Raffles de kostbare « stukken van overtuiging » met een snelle beweging in zijn wijde zak glijden.

Daarop liep hij tot vlak voor de commissaris, die meer dood dan levend was en zei op vriendelijke toon :

— Zou u zo goed willen zijn, uw mond even open te doen ?

Zonder zich goed bewust te zijn van wat hij deed, gehoorzaamd aan een wil, die sterker was dan de zijne, sperde Horseman zijn mond zover open als hij maar kon, als iemand die bij de dokter naar zijn pijnlijke keel laat kijken.

Bliksemsnel stopte Raffles een zij-

den doek in het wijdopen gat en zei, altijd op dezelfde hoffelijke toon:

— Dank u. Nu kunt u uw mond wel weer sluiten.

Hij zei op zachte toon een paar woorden tegen Henderson, die op zo'n voortreffelijke manier de rol van negerslaaf had vertolkt, en deze stapte dadelijk op Horseman toe en bond hem de armen op de rug.

Hetzelfde lot onderging de sekretaris, die rilde als een juffershondje en op het punt scheen te zijn, een flauwte te krijgen, zo had het voorval hem aangegrepen.

Dit alles had nauwelijks een paar minuten geduurd en het speelde zich af, zo snel en zonder enige hapering, alsof de drie voornaamste acteurs in deze tragie-comedie hun rollen lang van te voren hadden ingestudeerd en ze herhaaldelijk hadden gerepeteerd.

Wat Nr 17 betreft, hij was niemand anders dan Charles Brand, de stoutmoedige metgezel van de Gentleman-Inbreker, die ook aan dit avontuur in India een levendig aandeel had genomen.

Hij was naar de deur geslopen en had daar aandachtig geluisterd.

Toen hij zag dat de beide politiemannen machteloos waren gemaakt, opende hij voorzichtig de deur, wierp een blik in de gang en wenkte haastig de beide anderen.

— De weg is veilig, fluisterde hij. Laten wij maken dat wij wegkomen.

— Niet overhaast, Charles, en gedraag je als iemand, die net met vlag en wimpel is vrijgesproken, zei Raffles zacht. De auto wacht op twintig passen hier vandaan, ik ben heel benieuwd of je de chauffeur zult herkennen. En nu afgemarcheerd.

Raffles had de hand in de zak gestoken, haalde er een sportpet uit en drukte die Brand op het hoofd. Hij opende de deur en het volgende ogenblik stonden de drie mannen in

de brede gang van het gerechtsgebouw.

Wel liep er een agent met de handen op de rug heen en weer in de brede deuropening en de portier stond in zijn loge, maar daarom konden zij zich niet bekommeren. Zonder zich te haasten, maar gedecideerd en vlug, liepen zij door de gang op de voordeur toe.

De agent keek wel enigszins verbaasd, toen hij de voornaamste getuige in het proces nu al het gebouw zag verlaten, maar hij lette niet direkt op de man met de sportpet, die hij ook niet dadelijk kon herkennen, daar het de eerste keer was, dat de arrestant op het bureau van de politiecommissaris werd gehoord en een sekonde later stonden de drie mannen op straat.

Op twintig pas afstand stond inderdaad een grote en blijkbaar snelle auto. Achter het stuur zat een slanke chauffeur in een witte uniform en Brand had moeite een kreet van verbazing te onderdrukken, toen hij het fijne, klassiek gevormde gezicht met de grote zwarte ogen herkende: het was Sherah, de voormalige lievelingsvrouw van de Maharaja.

Raffles liet hem echter geen tijd om van zijn verbazing te bekomen, maar rukte vlug het portier open, duwde hem naar binnen en stapte zelf in.

De zogenaamde negerslaaf was naast Sherah gaan zitten, die haar instructies al scheen te hebben ontvangen, want zij bracht dadelijk de auto in beweging, die snel wegreed.

Op hetzelfde ogenblik, dat de wagen pijlsnel voorbij het gerechtsgebouw reed, klonk uit de hall een geweldig geschreeuw.

En de auto was nog geen dertig meter verder, of daar kwam, blootshoofds en blakend van dolle woede en drift, een man aanrennen, die zij maar al te goed herkenden: het was

Ram Kazilbash.

De Indiër lette echter totaal niet op de auto, maar stormde regelrecht het gerechtsgebouw binnen, en liep daar in de armen van de zwaargebouwde portier, een Hercules in zijn soort, die goed vasthield wat hij eenmaal vast had en bulderde:

— Durft je nog terugkomen, bedrieger? Nee, spartel niet tegen, kerel, want het zou je berouwen. Komt vlug hier, mannen, sluit die schurk in de boeien.

Een paar verschrikte politieagenten kwamen aanlopen en van een van de trappen, die naar de hoger gelegen verdiepingen voerde, kwam een rechercheur stormen, die was afgekomen op het lawaai, door de commissaris veroorzaakt, die zich had weten te bevrijden van de doek, die Raffles hem in de mond had gestopt.

De man begreep totaal niets van wat er gebeurd kon zijn, maar toen hij de half-razende Indiër met de portier zag worstelen, trok hij instinctief voor het in gevaar verkerende gezag en het volgende ogenblik waren de polsen van Ram Kazilbash in de boeien gesloten en werd hij, met het schuim op de lippen en woest rollende ogen naar dezelfde zittingszaal gebracht, waar net de wonderbaarlijke bevrijding en ontsnapping van Charles Brand had plaatsgehad.

Het vertrek was gevuld met een dozijn politiebeambten, schrijvers en rechercheurs, die allen door elkaar schreeuwden en in hun midden stond Horseman, met een verwilderd gezicht, het haar op de neus hangend, terwijl een van de agenten doende was, zijn armen weer los te maken.

Zodra de commissaris bemerkte dat hij voldoende macht over zijn stem had, om niet over zijn woorden te vallen, ging hij voor de vaalbleke Maharaja staan en beet hem

honend toe:

— Welzo, mijnheer Raffles. Men heeft je dus kunnen achterhalen? Dan is je rijk van korte duur geweest. Wie van u heeft hem gegrepen, mannen? zo wendde hij zich tot de agenten, die om hem heen stonden.

— Ik, mijnheer! riep de portier trots uit. Hij liep mij regelrecht in de armen.

— Het is jammer dat je de anderen ook niet hebt kunnen pakken, riep de commissaris woedend uit. Waar zijn ze gebleven?

— Dat weet ik niet, mijnheer, moest de portier bekennen. Deze sinjeur kwam van de straat en liep mij regelrecht in de armen.

— Van de straat? herhaalde een van de rechercheurs verbluft. Hij kwam dus terug?

In de stilte, die op deze vraag volgde, klonk de sissende stem van de Maharaja, die met moeite uitbracht:

— Ik ben niet teruggekomen, ik ben hier helemaal niet geweest! Luister naar mij, dan...

— Zwijg, schurk! viel de commissaris hem met bulderende stem in de rede. Geen vijf minuten geleden stond je hier tegenover mij. Je hebt de rol gespeeld van de Maharaja, je hebt zijn uiterlijk op meesterlijke wijze nagebootst, maar nu doorzie ik je, nu zie ik door de vermomming heen, ik herken je, John Raffles.

— Ezels! Driedubbel overgehaalde stomme uilskuikens! Zijn jullie dan stekelblind? Hier, ruk mij aan de baard, trek mij het hoofdhaar uit, overtuig u of zij echt zijn, mijn haren en mijn baard. Wrijf over mijn gezicht en zie of mijn huidskleur van mij is. Vervloekte gekken, je hebt laten beduivelen. Wacht maar. Jullie hebt je durven vergrijpen aan de Maharaja van Dacca, het uur zal slaan waarop ik jullie dit alles dub-

bel en dwars zal vergelden.

Deze woorden waren met zoveel woeste kracht en overtuiging uitgesproken, dat allen onder de indruk geraakten.

De sekretaris, net ontwaakt uit zijn halve bezwijming, begon opnieuw te sidderen als een espenblad en riep op half fluisterende toon om een glas water.

De commissaris werd krijtwit en greep naar zijn hoofd, alsof hij bang was, dat zijn verstand hem zou be-geven. Hij wierp een schuwe blik op de Indiër, schraapte zijn keel en zei op schorre toon :

— Dat is, dat zou inderdaad, als dit werkelijk het geval is, misschien zou Uwe Hoogheid mij werkelijk wel kunnen veroorloven, even te onderzoeken, of... of...

De Maharaja antwoordde niet, deed een paar stappen vooruit en duwde zijn baard letterlijk onder de neus van de zenuwachtige commissaris. Deze stak er al zijn hand naar uit, toen de rechercheur met rustige stem zei :

— Laat mij dat maar eens onderzoeken, commissaris. Ik geloof, dat ik meer verstand van die dingen heb.

Hij schoof de baard een beetje uit elkaar, bekeek heel nauwkeurig de huid van de kin en van de wangen, haalde er zelfs een vergrootglas bij en zei toen op een toon van pijnlijke verlegenheid :

— Het is buiten kijf, commissaris, deze baard is volkomen echt, van een vermomming is geen sprake.

Toen begon de commissaris, die wel een halve voet kleiner scheen te zijn geworden, met bevende stem :

— Dat is een hoogst betreurenswaardige zaak, Radjah. Ik moet u wel mijn verontschuldiging aanbieden ; hier heeft een jammerlijk misverstand plaats gehad. Maar u zult mij, daarvan ben ik zeker, ver-

geven, als wij u de hele toedracht van de zaak uiteen zetten.

— Zou u niet liever beginnen met mij deze boeien te laten afnemen ? vroeg de Indiër woest.

Haastig stapte de rechercheur op hem toe, en ontteed hem van de stalen boeien.

De Maharaja liet zijn van woede bliksemende ogen over alle aanwezigen gaan en begon toen :

— Ik wilde u net komen vertellen wat er met mij gebeurd is ; ik wilde u juist waarschuwen tegen die man, die een verdrag moet hebben gesloten met alle boze geesten, die er in de onderwereld zijn.

— Ga zitten, Radjah, ga zitten, zei de commissaris, met een overdreven hoffelijkheid, waarom zeker gelachen zou zijn, als de toestand minder pijnlijk was geweest. Ik smeed u, neem het ons niet kwalijk, wij willen u alle mogelijke voldoening verschaffen. En vertel ons nu wat u beleefd hebt.

— Eergisteren trof ik voor mijn hotel een bedelaar aan, die zich voor mijn paard op de knieën wierp, en mij zei... welnu, ik wil het nu niet langer verzwijgen, die mij toefluisterde, dat hij de verblijfplaats had ontdekt van een vrouw, die mij bedrogen had, en op wie ik gezworen had, mij bloedig te zullen wreken. De vrouw was door dezelfde man ontvoerd, die mij bestolen had, ging Ram Kazilbash verder. De bedelaar, zo zei ik, verklaarde mij, dat hij de verblijfplaats wist van die overspelige, verraderlijke slang. Direkt was mijn besluit genomen, ik wilde haar overvallen, en weer in mijn macht brengen. Ik zei tegen de bedelaar, dat hij 's avonds om acht uur moest terugkeren, en met vier van mijn soldaten volgde ik hem naar een kleine, afgelegen hut. Ik klopte aan, en zei de woorden, die mij, naar hij verzekerde, de deur zouden openen,

maar nauwelijks waren wij de hut binnengekomen, of het oude wijf, dat de deur had geopend, wierp haar vrouwenkleden af, en vertoonde zich als een man, begiftigd met een ongelofelijke lichaamskracht. Met een gummiknuppel sloeg hij drie van mijn mannen neer, vóór zij zelfs hun revolvers hadden kunnen trekken, en de bedelaar, vervloekte kerel, deed de rest. Hij sprong naar binnen door een raam aan de achterkant van de hut : wij waren niets in zijn handen. Ik werd gekneveld en gebonden, en hetzelfde gebeurde met mijn soldaten. Daarop moet hij ons een bedwelmend middel hebben toegediend, want ik herinner mij alleen vaag wat er daarna met ons gebeurde. Ik werd van een gedeelte van mijn kleden beroofd, en ik begrijp nu waarom. Die duivel in mensengedaante heeft mijn rol gespeeld, listig heeft hij mijn uiterlijk nagebootst. Waar is hij nu ? Waar is de man, die mij zo grof beledigd heeft ?

— Dat mag Joost weten ! liet de portier zich ontvallen, en die opmerking klonk heel nuchter.

— Het is maar al te duidelijk,

Radjah, waar dit allemaal voor was. Die man, John Raffles is zijn naam, begreep heel goed, welk groot nut het hem zou opleveren, wanneer hij uw plaats zou kunnen innemen. Hij moet de gevangene tijdens ons bezoek aan de ziekenzaal hebben gewaarschuwd en hem een kleine vijl in de handen hebben gespeeld, waarmee hij zijn boeien kon doorvlijen. Vervolgens heeft hij, met de hulp van medeplichtige, twee politieagenten machteloos gemaakt door een injectie met een bedwelmend middel, en twee van uw soldaten, die hier hadden moeten getuigen, heeft hij vergiftigde sigaretten laten roken. Kijk, daar zitten de twee stumperds, stijf en onbewegelijk. Voor mijn ogen brak de gevangene zijn boeien open, en toen waren de drie mannen ons natuurlijk de baas.

De Maharaja stond met een woeste beweging op, keek de kring van verschrikte en geschrokken politiemannen rond en zei toen :

— Ik ga naar mijn residentie terug, en daar zal ik zelf proberen maatregelen te nemen, om die brutale schelm in handen te krijgen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Arabella's avontuur

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen voor een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt Macdonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266